

השבון
עובר
ושב
האת
שבתה
פרנקל

רצינות.

יתכן. מפוקפק

אם יש בנאדם בארצנו שמריח מרצינות זה משה ארנס. קודם כל, הוא פרופסור. שנית, הוא חבר כנסת ויו"ר ועדת החוץ-והביטחון. שלישי, הוא כל הזמן רציני. ככה יוצא שכאשר פותח הח"כ פרופסור משה ארנס את פיו ואומר שהמצרים עושים הפרות חמורות בסיני, ולמעשה מבטלים את תוקפו של הסכם השלום, ושיהיו "הפתעות" בינוי פיתחת רפיה, זה נשמע מאוד רציני. זה נשמע עוד יותר רציני כאשר יודעים שמשה ארנס הוא מתנגד חריף של הסכמי קמפ-דייוויד, וכאשר שומעים למחרת שבעצם הפרות לא הפרות, ואם יש הפרות — אז גם ישראל עושה משהו בתחום הזה.

ואם יש עוד דבר אחד רציני ששכחתי לומר, אז אומר אותו עכשיו: הח"כ הרציני שלנו היה (בין השאר) גם מנכ"ל חברת "סיברנטיקס", אשר (בין השאר) היא סוכנת של ספקים אמריקאים של מערכת הביטחון שלנו. במילים אחרות: הח"כ פרופסור משה ארנס הוא (בין השאר) סוחר נשק.

עכשיו, אחרי שגמרנו עם המילה "רצינות", נעבור למילה "יתכן".

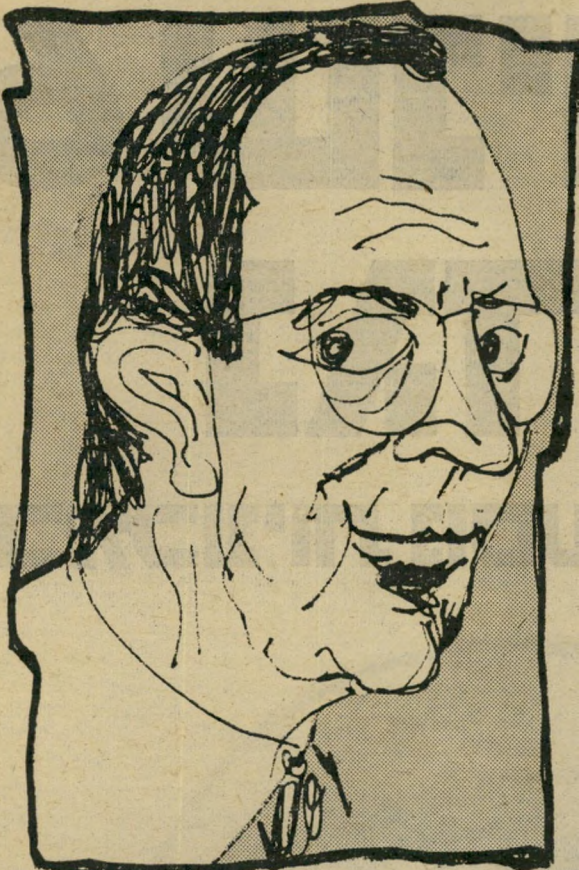
יתכן שח"כ משה ארנס הוא מתנגד חריף של הסכמי קמפ-דייוויד ושל תהליך השלום, מפני שהוא לא מאמין לערבים. יתכן שהוא חושב שהשלום יפריע לישראל למלא את תפקידה האיסטרטגי באזור, כשליחת העולם החופשי. יתכן שארנס הפריח את הסיפור על הפרות מפני שהוא באמת חשב שיש הפרות, ושזו הוכחה שאי-אפשר להאמין לערבים וצריך לבטל את הסכמי קמפ-דייוויד. יתכן מאוד שח"כ משה ארנס הוא פטריוט ישראלי רציני. יש גם כאלה.

וכמו כן יתכן שח"כ משה ארנס היה מתנגד חריף להסכמי קמפ-דייוויד, משום שהוא חשש לעיסקי הברנז'ה שלו. יתכן שמאותה סיבה גם התנגד לקיצוצים בתקציב הביטחון. יתכן גם שח"כ משה ארנס סיפר את הסיפורים על הפרות בגלל שחשב שאם זה לא יעזור לבטל את הסכם קמפ-דייוויד, זה יעזור לפחות בביטול הקיצוץ בתקציב הביטחון.

יתכן, כמובן, שאין בכלל קשר בין תקציב הביטחון ומצב של שלום או מילחמה, מחד, ובין הרווחים המפולפלים של סחר-הנשק, מאידך.

ויתכן גם שאין סתירה: בנאדם יכול להיות גם פטריוט אמיתי וגם סוחר נשק ממולה. יכול להיות אפילו שרווחים הבאים מסחר-נשק מגבירים את הפטריוטיזם, ושמידה מופלגת של פטריוטיזם מצבירה את הרווחים מסחר-הנשק, מה אני יודע?

ועכשיו, אחרי שגמרנו גם עם המילה "יתכן", נעבור למילה מפוקפק.

איש רציני ארנס

סרסור זונות, לדעתי, זה מקצוע מפוקפק. גם סוחר הרואין זה מקצוע מפוקפק. אבל המיקצוע הכי מפוקפק שאני מכיר, זה סוחר נשק. סוחר נשק זה אחד שמקבל עמלה על פגז מתפוצץ ובטן מרוטשת. הוא מקבל עמלה על מטוס שהתרסק וטייס שנהרג. הוא מרוויח יפה מכל מוקש שמתפוצץ ורגל כרותה, ומתעשר על חשבון כל יתום ואלמנה.

ואף אחד לא יכול לבוא ולספר לי שסוחר נשק זה אולי מיקצוע מפוקפק, אבל חיוני. זה לא יותר חיוני מסרסור זונות או סוחר הרואין. רק שלכאלה אין סיכוי להיות חבר כנסת.

פלאי

הטכניקה

אני את ירושלים אוהב. לא, באמת, תורידו את החיוך המטופש הזה מהי פרוץ. עיר נורא נחמדה, ירושלים. אני זוכר שפעם הייתי בצרפת, ועברתי שם באיזה כפר שמו נף-שאטל דה-משוה, או אולי שיה שמו טרואז-מיזון דה-משוה אחר, והיה גם כן מאוד נחמד. את כל הכפר אפשר לעבור בחמש דקות. הבתים יפים, מאבן, עם גגות של רעפים אדומים, כמו ברחוב יפו בירושלים. בי כפר ההוא שררה אווירה נעימה של שקט ושלווה, וברחובות טיילו מעט מאוד אנשים, שנראו מרוצים מעצמם ומהחיים, ושום דבר לא מעניין אותם במיוחד.

אחד ומשול

מוסלמים ויש ערבים נוצרים. יש ערבים מרונים ויש ערבים קופטים. יש ערבים טובים ויש ערבים רעים. כשראתה מפא"י את כל הבילבול הזה, הבינה מייד שמה אפשר לשחק מישחקים.

ואיך משחקים מישחקים? כמו ב"מישחק שחמתי, מחפשים קודם כל את השח, או, כמו שהוא נקרא בארץ שלנו, השייח'. כשמוצאים אותו, מבטיחים לו ולמישפחתו הר גיבעה, ואם יש — גם עמק. כך הופך השייח' לא חשב איזה סוג של ערבי היה קודם, לערבי טוב. טוב למפא"י, טוב למדינה, טוב לעצמו ובכלל טוב. חובי, מה שנקרא. נאמן ומסור. השייח' הטוב מביא למפלגת ה"עבודה הרבה קולות מבני שיבט, המו"לתו, עדתו או דתו — ומקבל אחרי הבחירות מקום בכנסת, וגם הר, גיבעה או עמק.

אבל מה עושה ההיסטוריה? שהרי במשך הזמן ראו בני השבט, החמולה, העדה או הדת, שלהם בעצמם לא יוצא הרבה מההרים, הגבעות והעמקים של מישפחות השייחים שלהם, והתחילו לר"עו"ת שבו"ת זרים. אז מה עוד עושה ההיסטוריה? שמיספר השייחים לא מת"מעט אפילו באחד. אותו מיספר של שייחים ופחות קולות בבחירות — מה יש בעייה למיפלגת העבודה. נו, הלכה מיפלגת העבודה להיסטוריה, והסתכלה מה עשו אחרים במיקרה כזה. הרומאים, למשל. לרומאים הייתה בעייה הוכחה מו"ל מפלגת העבודה? להם היו הרבה שייחים בלתי-נאמנים, והם עשו הפרד" ומשול. מה עושים כשיש הרבה שייחים נאמנים, חשבה מיפלגת העבודה? עושים אחד-משול.

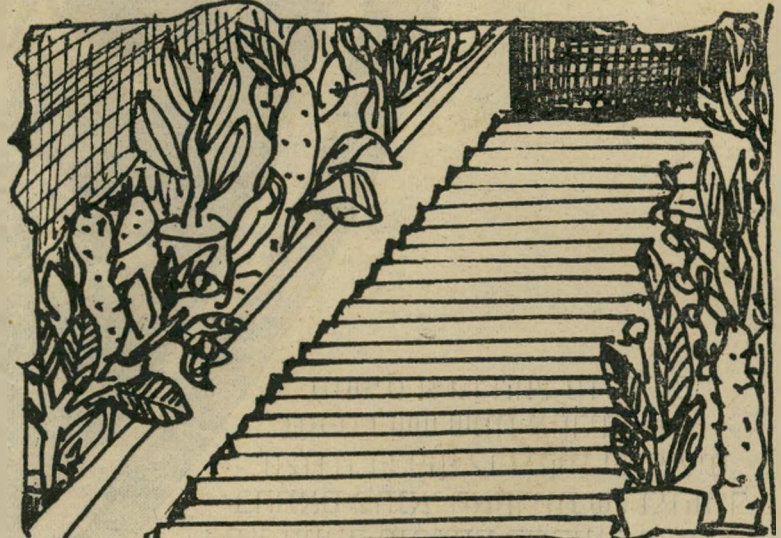
וככה לקחה מיפלגת העבודה שייח' מפה ושייח' משם, מן היקב ומן הגורן, מן הגליל ומן הנגב, ואיחדה אותם ב"מיפלגה אחת מאוחדת, ועכשיו היא ר"חצת בניקיון כפיה, כמובן.

רצה זה דבר לא נעים. לנרצה, זאת אומרת. לחטוף סתם מכות זה כבר לא נעים, אז להירצח על אחת כמה וכמה, כמו שנאמר בסוקו של יום, כשנמאס להם לסכסך אותנו עם הפרעונים. וכלפי מה הדברים אמורים? כלפי רצה ה"שייח חמאד אבו-ריבע אמורים הדברים. דבר מאוד לא נעים קרה לשייח' ה"בדואי בדרך מן הכנסת התשיעית ל"עשירית. אני לא יודע בדיוק מי הרוצח, אבל ממה שראיתי בטלוויזיה, גם ליורשו, השייח' הדרוזי מעדי יש כאן עסק לא נעים במיוחד. למרות שהוא עדיין חי.

אבל מי שעומדת מן הצד, כמובן, רוחצת בניקיון כפיה, כמובן, ומצטערת צער עמוק מאוד, כמובן, היא מפלגת העבודה, כמובן. מה כל זה שייך לה, כמובן?

כשבאה מפלגת העבודה לארץ, לשלוט בה, עוד כשהמדינה הייתה בדרך ומפ"לגת העבודה הייתה מפא"י, מצאה לפנייה המון ערבים. דבר ראשון חילקה מפא"י את הערבים לסוגיהם: יש ערבים ער"בים, יש ערבים דרוזים, יש ערבים צר"קסים ויש ערבים בדואים. יש ערבים על תיקונים, ודברים כאלה. לא. הירוי שלמים פתחו על המדרגות הלא-נעות גן בוטני משובב נפש, כן, פשוט גן בוטני. וככה יוצא שההלך, בבואו לירושלים, עולה באמצע במדרגות רגילות, ומשני הצדדים, על המדרגות הלא נעות יש עשרות עציצים נהדרים עם כל מיני קקטוסים ומטפסים, ממש חתיכה מופ"לאה של יער ירושלים.

אני בטוח שאם לתושבי הכפר ה"צרפתי הוא חיתה בעייה דומה עם מדרגות-נעות-שלא-נעות, גם הם היו פות"רים אותה באותה צורה כמו הירושלמים.

הגן הבוטני בכניסה לירושלים

יש גם בירושלים שני סידורים עיקריים למעבר הזה. סידור אחד זה מדרגות סתם, וסידור אחר זה מדרגות נעות — מצד אחד מדרגות יורדות, ומצד אחר מדרגות עולות. את הסידור הזה יש לא רק במינהרה של ירושלים, אלא בעוד כמה מינהרות בארץ. מי שמכיר את השטח יודע יפה שעניין המדרגות הנעות לא כל-כך עובד בארצנו, ויותר משהמד"רגות הללו נעות, הן נחות. ככה יוצא שלעתים תכופות רואים מין מחסום כזה בלמטה ובלמעלה של המדרגות הנעות, ושם כתוב שהמדרגות הנעות סגורות לרגל תיקונים. מה לעשות, לוקח זמן להתרגל לפלאי הטכניקה.

כל זה נכון לגבי מינהרות במקומות אחרים בארץ, לא בירושלים. בירושלים קיבלו את זה שהמדרגות הנעות לא נעות, וזה לא עניין זמני כל-כך. אז מה עשו? לא שמו מחסום עם סיפורים

כשאני חושב על זה, אני כבר לא זוכר אם אני הכפר ההוא אהבתי ביגלל שעוד לפני זה אהבתי את יר"שלים, או שאת ירושלים אני אוהב ביגלל שעוד לפני זה אהבתי את הכפר ההוא, אבל עובדה.

ולמה נזכרתי באהבתי העמוקה ליר"שלים? כי הייתי שם לא מזמן. איך שאני בא לעיר הזאת, אני יורד בתחנה המרכזית, ובא לעבור לצד השני של הכביש, דרך המינהרה היפה עם ה"מוזאיקה שעוברת מתחת לכביש. מינהרה הרבה ועמוקה יש להם לירושלמים, ממש אוטוסטרדה יפה, שאפשר לטייל בה שעות בלי שאף אחד יפריע. אבל בסוף מוכרחים לצאת. לא? נו, ואיך שאני בא לצאת, אני רואה לפני מחזה אדיר. מעומק המינהרה ועד לפני הקרקע יש בירושלים כמה מטרים טובים שאותם צריך לעבור. כמו שנהוג במיקרים כאלו,